

„Tu som, lebo si ma volal.“

Nadišiel nám deň spásy,
večnosti. Opäť počuť píšťalku
božského Pastiera, jeho láskavé
slová: „Vocavi te nomine tuo” –
po mene som ťa zavolal. –
Oslovuje nás menom, ako naša
matka. Ba ešte viac: dôverným,
rodinným menom. – Tam,
vnútri duše nás volá a my
máme odpovedať: „Ecce ego,
quia vocasti me” – tu som, lebo
si ma volal, rozhodnutý, že
tentokrát čas neprejde ako
voda, ktorá bez stopy steká po
okruhliakoch. (Vyhňa, 7)

28. november

Jedného dňa – nechcem zovšeobecňovať, ale otvor svoje srdce Pánovi a sám mu rozpovedz svoj príbeh – ti možno priateľ, obyčajný kresťan ako ty, odhalil panorámu hlbokú a novú, no predsa rovnako starú ako samotné Evanjelium. Navrhol ti vážne nasledovať Krista, byť apoštolom apoštolov. Možno si v tej chvíli prišiel o svoj pokoj a nenašiel si ho dovtedy, kým si Bohu slobodne, jednoducho preto, lebo si chcel, neodpovedal áno, čo je dostatočne nadprirodzená pohnútko. A dostavila sa radosť, veľká a trvalá, ktorá sa môže stratiť jedine vtedy, ak sa odvrátiš od Boha.

Nerád hovorím o vyvolených či privilegovaných ľuďoch. No je to sám Kristus, kto o nich hovorí, ktorý si ich vyberá. V Svätom písme stojí výrok

svätého Pavla: Elegit nos in ipso ante mundi constitutionem ut essemus sancti – Ved' v ňom si nás ešte pred stvorením sveta vyvolil, aby sme boli pred jeho tvárou svätí a nepoškvrnení v láske.[3] Viem, že táto nezvedie k pýche a že sa kvôli tomu nebudeš cítiť nadradený nad ostatnými. Toto vyvolenie, ktoré je koreňom povolania, musí byť základom tvojej pokory. Postavili snáď niekedy pamätník na počesť štetcov patriacich veľkému maliarovi? Prispeli síce k vytvoreniu majstrovských diel, no zásluha patrí umelcovi. Tak aj my – kresťania – sme iba nástrojmi v rukách Stvoriteľa sveta, Vykupiteľa všetkých ľudí. (Ísť s Kristom, 1)